

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/418/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210866
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210866.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/260/2012-124 zo dňa 13. augusta 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/260/2012-124 zo dňa 13. augusta 2014
p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol a súčasne vyslovil, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O. s. p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, ako aj v neprítomnosti odporcu, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 3Er/1443/2010, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Navrhovateľ (v postavení oprávneného) podal dňa 22.12.2010 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému A. M., nar. XX.XX.XXXX, pre vymoženie 192,00 Eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 07045/10 vydaného dňa 19.08.2010, vykonateľného dňa 30.09.2010, Slovenskej rozhodcovskej, a.s., Bratislava, na základe návrhu oprávneného z 20.10.2010. Z rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 07045/10 zo dňa 19.08.2010 bolo preukázané, že žalovaný A. M. bol zaviazaný na zaplatenie sumy 192,00 Eur s príslušenstvom, na základe návrhu žalobcu POHOTOVOSTĚ s. r. o., so sídlom v Bratislave z titulu blankozmenky vystavenej žalovaným A. M. dňa 04.12.2009 na zabezpečenie záväzku z bližšie neoznačenej zmluvy o úvere. Okresný súd požiadal Stály rozhodcovský súd Slovenskej rozhodcovskej a.s. Bratislava písomnosťou z 05.01.2011 o predloženie rozhodcovského spisu sp. zn. SR 07045/10. Stály rozhodcovský súd elektronickým podaním doručeným súdu dňa 10.01.2011 požiadal o predĺženie lehoty na splnenie tejto povinnosti o 30 dní a písomným podaním doručeným súdu 24.01.2011 oznámil, že v prílohe tohto listu zasiela na CD nosiči požadované písomnosti. Následne bolo poverenie na vykonanie exekúcie vydané 09.02.2011 a dňa 28.03.2011 bolo exekučné konanie uznesením č. k. 3Er/1443/2010-19 zastavené v zmysle § 57 ods. 2 a § 58 Exekučného poriadku v spojení s § 45

ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, pretože predmetom exekučného titulu je priznané právom nedovolené plnenie. Toto uznesenie bolo spolu s poverením na vykonanie exekúcie doručené súdnemu exekútorovi aj právnomu zástupcovi oprávneného dňa 07.04.2011. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 6CoE/136/2011-33 zo dňa 15.07.2011, právoplatným dňa 08.11.2011, uznesenie okresného súdu potvrdil. Postup exekučného súdu pri vydávaní tohto poverenia bolo potrebné posudzovať podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.05.2011. Keďže exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, pri vydávaní poverenia súd postupoval so všetkou opatrnosťou v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku, konštantnou judikatúrou slovenských súdov, ale aj s článkom 3 ods. 1 a 2 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci Asturcom C-40/08, ktorý je pre SR prameňom práva, preto si zabezpečil spis Stáleho rozhodcovského súdu. Po preskúmaní všetkých náležitostí bolo poverenie vydané dňa 09.02.2011, nie po 196 dňoch tak, ako uvádza navrhovateľ v návrhu. Vzápätí však bolo exekučné konanie v dôsledku vady exekučného titulu zastavené. Súd si splnil povinnosť skúmať všetky náležitosti úverovej zmluvy a skúmal aj podmienky materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu a zastavením exekúcie zabránil vzniku bezdôvodného obohatenia u žalobcu v pozícii oprávneného. Bolo nevhodným a nelogickým doručiť súdnemu exekútorovi poverenie na výkon exekúcie, pri vydávaní ktorého bol zistený dôvod zastavenia exekúcie, pred doručením uznesenia o jej zastavení. Vzhľadom na množstvo exekučných vecí vedených na exekučnom súde (niekoľko tisíc) a jeho personálne obsadenie nebolo možným zabezpečiť okamžitý opis a expedovanie zastavujúceho uznesenia. Počiatok navrhovateľom tvrdených ekonomických problémov treba hľadať v postupe a pravidlách uzatvárania úverových zmlúv, ktorých texty pripravoval práve navrhovateľ a v následnom postupe vedenia rozhodcovského konania.

Pokiaľ sa navrhovateľ v prerokovávanej veci domáhal zaplatenia majetkovej škody v sume 125,00 Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330,00 Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu oprávneného v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote, okresný súd citujúc článok 46 ods. 1, článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, článok 6 ods. 1 veta prvá Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 5 Smernice 93/13/EHS, ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 01.01.2013 návrh navrhovateľa zamietol, pretože navrhovateľ nepreukázal základnú podmienku zodpovednostného právneho vzťahu, porušenie právnej povinnosti exekučným súdom, ktoré malo spočívať v nesprávnom úradnom postupe. Pokiaľ ide o tvrdenú majetkovú škodu, navrhovateľ nepreukázal, či ide o skutočnú škodu alebo o ušlý zisk, nepreukázal vynaloženie čiastky 70,00 Eur na správu a údržbu vymáhanej pohľadávky, rovnako netvrdil, za ktoré obdobie mali tieto náklady vzniknúť, či ide o odmenu za pracovné výkony zamestnanca, kedy a v akom rozsahu bola dojednaná a kedy bola navrhovateľom uhradená. Taktiež navrhovateľ nepreukázal za aké obdobie a kedy vznikli náklady na udržiavanie a správu informačného systému vyčíslené sumou 40,00 Eur a na administratívne spracovanie, poštovné, telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním, kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,00 Eur. V pripojenom exekučnom spise okresného súdu sp. zn. 3Er/1443/2010 sa nenachádza žiaden doklad preukazujúci, že navrhovateľ urgoval alebo kontroloval tento stav na exekučnom súde. Pokiaľ tak robil prostredníctvom súdneho exekútora, rovnako súdu nepredložil o tom žiaden dôkaz. Navyiac, okresný súd dal do pozornosti, že navrhovateľ si uplatňuje právo na náhradu majetkovej škody vo výške 125,00 Eur paušálne vo všetkých súdnych konaniach, bez ohľadu na tvrdenú dĺžku nečinnosti súdu. Odôvodnenie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je len v rovine teoretických možných následkov, ku ktorým by mohlo dôjsť v prípade nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ nepreukázal, že došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolvenčnou povinnosťou. Ak konaním súdu malo dôjsť u členov riadiacich orgánov navrhovateľa, resp. majiteľov právnickej osoby k pocitu frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty, nedôvery v právo a v rovnosť v spoločnosti, ako fyzické osoby sa môžu domáhať ochrany svojich práv zákonom predpísaným spôsobom. Navrhovateľ netvrdil konkrétne, kedy a ktoré jeho plánované podnikateľské aktivity a už vytvorené podnikateľské plány zanikli, ani tento zánik nepreukázal. Navrhovateľ tiež netvrdil a nepreukázal, že došlo k strate zisku z realizovaného obchodu a hospodárskej strate, napr. predložením výpisov z účtovnej evidencie po tom, čo by navrhovateľ musel tvrdiť konkrétnu výšku tejto straty a obdobie jej vzniku - aj keď môže ísť o skutočnosť tvoriace predmet navrhovateľovho obchodného tajomstva.

Pre nedostatok skutkových tvrdení uvedených v návrhu, ako aj vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania okresný súd dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno v celom rozsahu. Napriek obsiahlosti žaloby netvrdil, a ani nepreukázal základné atribúty zodpovednostného právneho

vzťahu, ktorými sú zavinené protiprávne konanie, vznik škody a ani príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a zavineným protiprávnym konaním.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a odporcovi, ktorý bol v konaní úspešný ich náhradu nepriznal, keďže tieto si nevyčísľil a z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov nevyplýva.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ namietal skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z.. Súd svojim rozhodnutím de iur a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Neistota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. K úvahám o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou, odvolateľ poukázal na judikatúru štrasburského súdu, v zmysle ktorej Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie. Nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu navrhovateľovi, a to vo forme tej, že on nepresadzoval vydanie poverenia zákonnými možnosťami. Pre odvolateľa je nepochopiteľným, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Navrhovateľ predložil ako dôkaz o vzniku škody Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Uvedeným znaleckým posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na navrhovateľa negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške. Ak okresný súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, potom súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Zo znaleckého posudku totiž vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správnu a vedením pohľadávky. Súčasťou znaleckého posudku sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladov na tlač, nákladov na úpravu informačného systému, nákladov na poštovné a nákladov na telekomunikačné služby. V konaní tak boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody. K návrhu na prerušenie konania odvolateľ uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu, návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Z uvedených dôvodov navrhovateľ žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 veta prvá O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). V tejto súvislosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotno-právne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Kontradiktórnosť konania spočíva v práve účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým účastník konania realizuje svoje procesné práva v rámci súdneho pojednávania, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom o možnosť ich uplatnenia sa obral sám svojim postupom - bezdôvodnou neúčastňou na súdnom pojednávaní. Termín pojednávania (13.08.2014) prvostupňový súd vytýčil dňa 14.07.2014 a navrhovateľovi bolo toto predvolanie doručené prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu dňa 21.07.2014.

Dôvodom žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania a prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 9NcC/51/2013 zo dňa 04.02.2013, bola námietka zaujatosti sudkyne, ktorá vec prejednáva z dôvodu absencie jej nestrannosti. Ak sudkyňa takémuto návrhu na odročenie pojednávania nevyhovela a vec následne prejednávala a rozhodla v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, postupovala v plnom súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p., keďže o jej nevyúčastnení z pojednávania a rozhodovania veci z tých istých dôvodov už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom. Z obsahu spisu vyplýva, že z rovnakých dôvodov už sa navrhovateľ domáhal prerušenia konania, o ktorom návrhu rozhodol Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením č. k. 8C/260/2012-49 zo dňa 20.06.2013 tak, že návrh navrhovateľa zamietol. Uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/241/2014 zo dňa 30.05.2014 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené a predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.07.2014. Pokiaľ navrhovateľ podal návrh na prerušenie konania opätovne, okresný súd postupoval správne, pokiaľ takémuto návrhu nevyhovela a návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu a uznesenie okresného súdu č. k. 8C/260/2012-121 zo dňa 13.08.2014 potvrdil, a to uznesením č. k. 6Co/205/2015-169 zo dňa 30.04.2015. Aj keď okresný súd rozhodoval o návrhu na prerušenie konania (jeho zamietnutí na pojednávaní) na ktorom zároveň rozhodol vo veci samej, vzhľadom na nedôvodnosť tohto návrhu a vecnú správnosť tohto rozhodnutia nezakladá postup okresného súdu vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd opätovne dáva do pozornosti, že uznesením Krajského súdu v Žiline, ako súdu nadriadeného, bolo uznesením sp. zn. 9NcC/51/2013 zo dňa 04.02.2013 rozhodnuté, že zákonná sudkyňa Okresného súdu Liptovský Mikuláš JUDr. Jana Halušková nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci vedenej na ťamojšom súde pod sp. zn. 8C/260/2012. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu, preto je argumentácia odvolateľa o konaní vylúčeného sudcu bezpredmetná. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Účasť na pojednávaní súdu je právom, ktoré v prejednáwanej veci navrhovateľom a jeho právnym zástupcom nebolo využité. Súčasne v tejto veci neexistoval (iný) dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom, nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti

účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného žalobcom v žalobe.

Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že odporca doručil súdu vyjadrenie k návrhu dňa 18.06.2013, a toto vyjadrenie bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 23.07.2013 (č. I. 46 p. v. spisu). Keďže odporca sa k návrhu vyjadril, postup súdu v zmysle ust. § 153b O.s.p. bol vylúčený.

Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdom spise a podstatným obsahom exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3Er/1443/2010 - ktorý dôkaz výslovne (na strane 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ.

Zároveň odvolací súd poznamenáva, že prvostupňový súd doručil navrhovateľovi prostredníctvom jeho splnomocneného zástupcu aj poučenie v súlade s ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktorý toto poučenie prevzal dňa 11.06.2013 (č. I. 19 p. v. spisu).

Nezodpovedá stavu vecí tvrdenie z odvolania, že okresný súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Z obsahu spisového materiálu mal odvolací súd preukázané, že navrhovateľ do vyhlásenia uznesenia, ktorým okresný súd ukončil dokazovanie, nenavrhol vykonať dokazovanie Znaleckým posudkom č. 1/2014, a preto argumentácia odvolateľa z odvolania nezodpovedá tvrdeným skutočnostiam.

V protiklade s odvolaním navrhovateľa odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu ako celok spĺňa všetky parametre zákonného odôvodnenia. Okresný súd náležite zodpovedal relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom, pri výklade a aplikácii právnych predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a podstatu; rozhodnutie je preto ústavné konformné a nevykazuje znaky (tvrdené) vnútornej rozpornosti. Zároveň platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody. Tak isto je však neprípustné/nemožné konfrontovať okresný súd so závermi, ktoré nevyslovil.

Vo vzťahu k samotnému meritórnemu posúdeniu prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie odvolania a na viazanosť krajského súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ (zrejme z dôvodu predkladania množstva typových podaní na súdy) v odvolaní rezignoval na akúkoľvek úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovania, bez akejkoľvek konkretizácie.

Odvolací súd námietku o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia vyhodnotil ako nedôvodnú. Krajský súd konštatuje, že okresný súd primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, vymedzil rozhodujúci skutkový stav, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z nich vyvodil konkrétne právne závery, ktoré primerane vysvetlil, pričom dostatočne objasnil, z akých úvah vychádzal. Nadväzne z pohľadu procesného neúspechu výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k nosnému dôvodu, na ktorom okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie, nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek konkrétnu protiargumentáciu.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľa bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Okresný súd vykonaním dokazovaním zistil, že navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno v celom rozsahu. Napriek obsiahlosti žaloby netvrdil a ani nepreukázal základné atribúty zodpovednostného právneho vzťahu, ktorými sú zavinené protiprávne konanie, vznik škody a ani príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou a zavineným protiprávnym konaním. Navrhovateľ relevantne nenapadol uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotno-právnym dôvodom zamietnutia žaloby. Pokiaľ namietal v odvolaní aplikáciu novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., uvedené tvrdenie z odvolania nezodpovedá stavu vecí, pretože okresný súd vo veci aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 01.01.2013. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku

odvolací súd poukazuje na závery Ústavného súdu SR, vyslovené práve vo vzťahu k hromadným podaniam navrhovateľa. V ich zmysle samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Z tohto pohľadu má judikatúra Ústavného súdu SR, neakceptujúca možnosť liberácie štátu z dôvodu nadmerného množstva vecí, resp. zaťaženia súdov, svoj základ v „štandardnej“ situácii. Táto doktrína (bližšie napr. II.ÚS 245/2013) platí i naďalej v prípadoch relevantne odlišných od (hromadných) vecí navrhovateľa. Vo vzťahu k navrhovateľovi sa však (doktrína) modifikuje a je preto možné z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania konaní, ktorých veľké množstvo zvyšuje faktickú zložitosť vecí/i z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania navrhovateľa. Taktiež za významné ústavný súd označil, že v dotknutých prípadoch hromadných podaní sa nejedná o osobno-statusový spor, pracovný spor či inak existenčnú vec pre navrhovateľa, ako i skutočnosť, že povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa sa nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou takéhoto súdu poskytnúť súdnu ochranu v primeranej dobe aj účastníkom iných konaní, ktorí sa v identickom čase tiež domáhajú súdnej ochrany pred súdom. Podobne podľa Európskeho súdu pre ľudské práva nerešpektovanie lehôt ustanovených zákonom samo o sebe nemusí znamenať porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, a preto je povinný nahradiť žalovanej trovy, ktoré jej v súvislosti s týmto konaním vznikli. Keďže si žalovaná náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a z obsahu spisu jej vznik trov aktuálneho odvolacieho konania ani nevyplýva, odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.